

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ZZZ
SECȚIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la ZZZ

Completul compus din:

PREȘEDINTE: ZZZ

Judecător: ZZZ

Grefier: ZZZ

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ZZZ a fost reprezentat de
procuror: ZZZ

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de inculpatul ZZZ împotriva sentinței penale nr. ZZZ din data de ZZZ, pronunțată de ZZZ, în dosarul nr. ZZZ/ZZZ/ZZZ.

Dezbaterile în cauză s-au desfășurat în conformitate cu dispozițiile art. 369 alin. 1 Cod procedură penală, fiind înregistrate cu mijloace tehnice audio.

La apelul nominal efectuat în ședință publică a răspuns apelantul-inculpat ZZZ, arestat în altă cauză, personal și asistat de apărător desemnat din oficiu, avocat ZZZ.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

La solicitarea acestuia, Curtea îi permite apelantului-inculpat ZZZ să ia legătura cu apărătorul care i-a fost desemnat din oficiu.

Curtea învederează părților prezente împrejurarea că prezenta cauză a fost repusă pe rol, deoarece apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, pentru a se clarifica dacă în interpretarea art. 421 pct. 2 lit. b teza a II-a C.p.p., referitor la soluțiile ce se pot pronunța în apel, teza a II-a de la litera b, respectiv rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte, iar dacă noțiunea de „faptă”, include în înțelesul său și pe cea de act material, prevăzută la art. 35 alin. 1 C.p. referitor la infracțiunea continuată, respectiv acțiuni sau inacțiuni care prezintă fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni?

Totodată, în temeiul art. 475 C.p.p. pune în discuția părților necesitatea sesizării Î.C.C.J. pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept.

Apărătorul desemnat din oficiu al apelantului-inculpat ZZZ, având cuvântul, apreciază că cererea este admisibilă, susținând că instanța de fond nu a analizat modul de comitere a faptelor, susținând că infracțiunea a fost săvârșită în formă continuată, raportat și la practica neunitară a instanțelor judecătorești, solicitând suspendarea judecării cauzei și sesizarea Î.C.C.J.-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Totodată, apreciază că instanța de fond nu trebuia să rețină forma continuată a infracțiunii, având în vedere că nu există suficiente probe pentru reținerea acestei infracțiuni, iar instanța trebuia să se pronunțe prin dispozitiv cu privire la acel act material.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, consideră că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 C.p.p., respectiv există o chestiune de drept ce necesită a fi lămurită de Î.C.C.J., și asupra acestei chestiuni nu există o dezlegare anterioară, printr-o dezlegare prealabilă și nici printr-un recurs în interesul legii.

Este de acord cu suspendarea cauzei până la pronunțarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Totodată, apreciază că instanța de fond trebuia să se pronunțe prin dispozitiv cu privire la cele două acte materiale, considerate ca atare până la acest moment.

Apelantul-inculpat ZZZ, având cuvântul, arată că potrivit dispozițiilor art. 421 alin. 1 lit. b teza a II-a, dacă instanța de fond nu se pronunță cu privire la un act material, se impune admiterea apelului și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Totodată, apreciază că instanța trebuia să se pronunțe prin dispozitiv cu privire la acest act material.

S-au declarat dezbatările închise, trecându-se la deliberare.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE

În temeiul art. 420 alin. 11, cu art. 391 Cod procedură penală, amână deliberarea și pronunțarea pentru data de ZZZ, orele ZZZ.

Pronunțată în ședință publică, astăzi ZZZ.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Operator de date cu caracter personal nr. ZZZ
Dosar nr. ZZZ/ ZZZ/ ZZZ

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL ZZZ
SECȚIA PENALĂ SI PENTRU CAUZE CU MINORI SI DE FAMILIE
ÎNCHEIERE
Ședința publică de la ZZZ

Completul compus din:
PREȘEDINTE: ZZZ

Judecător: ZZZ

Grefier: ZZZ

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă ZZZ a fost reprezentat de procuror: ZZZ

Pe rol se află soluționarea apelului formulat de inculpatul ZZZ împotriva sentinței penale nr. ZZZ din data de ZZZ, pronunțată de ZZZ, în dosarul nr. ZZZ/ ZZZ/ ZZZ.

Dezbaterile asupra chestiunii de drept au avut loc în ședința publică din data de ZZZ, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată și care face parte integrantă din prezenta încheiere.

CURTEA

Deliberând asupra cauzei penale de față, constată:

Prin sentința penală nr. ZZZ din ZZZ, pronunțată de ZZZ, în soluționarea dosarului penal nr. ZZZ/ZZZ/ZZZ, s-au hotărât următoarele:

În temeiul art. 85 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 37 litera b – art. 39 alin. 4 Cod penal din 1968 și art. 5 din Noul Cod penal, a fost **condamnat** pe inculpatul ZZZ la pedeapsa de ZZZ **închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de *punere în circulație sau conducere a unui autovehicul neînmatriculat, în stare de recidivă postexecutorie* (un singur act material, din data de ZZZ, orele ZZZ).

În temeiul art. 71 Cod penal din 1968, raportat la art. 12 alin. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-au interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 litera a teza a II-a și litera b Cod penal din 1968 (*dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice și dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat*), pe durata executării pedepsei principale.

În temeiul art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 37 litera b – art. 39 alin. 4 Cod penal din 1968 și art. 5 din Noul Cod penal, a fost **condamnat** pe inculpatul ZZZ la pedeapsa de ZZZ **închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de *conducerea unui vehicul pe drumurile publice de către o persoană care nu posedă permis*

de conducere, în stare de recidivă postexecutorie (un singur act material, din data de ZZZ, orele ZZZ).

În temeiul art. 71 Cod penal din 1968, raportat la art. 12 alin. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-au interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 litera a teza a II-a și litera b Cod penal din 1968 (*dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice și dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat*), pe durata executării pedepsei principale.

În temeiul art. 33 litera b – art. 34 alin. 1 litera b Cod penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Noul Cod penal, au fost **contopite** cele două pedepse stabilite mai sus, urmând ca inculpatul ZZZ să execute, ca pedeapsă rezultantă, pedeapsa cea mai grea, de ZZZ închisoare.

În temeiul art. 71 Cod penal din 1968, raportat la art. 12 alin. 1 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-au interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art. 64 litera a teza a II-a și litera b Cod penal din 1968 (*dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice și dreptul de a ocupa o funcție ce implică exercițiul autorității de stat*), pe durata executării pedepsei rezultante de ZZZ închisoare.

S-a constatat că inculpatul ZZZ este arestat în altă cauză.

În temeiul art. 274 alin. 1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul ZZZ la plata sumei de ZZZ lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În temeiul art. 272 Cod procedură penală, suma de ZZZ lei, reprezentând onorariul apărătorului desemnat din oficiu inculpatului, care rămâne în sarcina statului, a fost avansată din fondurile Ministerului Justiției către Baroul ZZZ (pentru d-na avocat ZZZ - Delegație pentru asistența judiciară obligatorie nr. ZZZ).

Pentru pronunțarea acestei hotărâri, instanța de fond, a reținut, în esență, următoarele:

Prin **rechizitoriul nr. ZZZ al Parchetului de pe lângă ZZZ** a fost trimis în judecată, în stare de libertate, inculpatul ZZZ, pentru săvârșirea infracțiunilor de *punere în circulație sau conducere a unui autovehicul neînmatriculat*, prevăzută de art. 85 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 alin 2 Cod penal 1968, și de *conducere a unui vehicul fără a poseda permis de conducere*, prevăzută de art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1968, toate cu aplicarea art. 33 litera b și art. 37 litera b Cod penal 1968.

În actul de sesizare s-au reținut, în esență, următoarele:

În data de ZZZ, în jurul orei ZZZ, inculpatul ZZZ a condus pe ZZZ, pe raza satului ZZZ, autoturismul ZZZ, având numărul de înmatriculare ZZZ.

Organele de poliție au efectuat semnalul regulamentar de oprire, însă inculpatul nu a dat curs solicitării, continuându-și deplasarea pe str. ZZZ din satul ZZZ, unde a oprit în fața locuinței martorului ZZZ, întrucât drumul public se înfunda în acel loc. Inculpatul a abandonat autoturismul și fugit în pădure.

Organele de poliție au identificat pasagerul aflat pe scaunul dreapta față în persoana martorului ZZZ, care a declarat că s-a deplasat cu autoturismul condus de către inculpatul ZZZ, din satul ZZZ până în satul ZZZ.

Aspectele de mai sus au confirmate de către martorii oculari ZZZ, ZZZ, ZZZ, care cu toții l-au recunoscut pe inculpatul ZZZ ca fiind persoana care conducea autoturismul marca ZZZ.

La data de ZZZ, ora ZZZ, organele de poliție au surprins din nou în trafic autoturismul menționat, care circula din direcția ZZZ, efectuând semnale de oprire. Inculpatul

ZZZ nu a dat curs nici de această dată solicitării, organele de poliție folosind și armamentul din dotare, fără a se reuși însă oprirea autovehiculului, deși a fost urmărit până pe raza comunei ZZZ cu autospeciala de poliție.

La tentativa de oprire în trafic a autoturismului din data de ZZZ a asistat martorul ZZZ, care a confirmat starea de fapt expusă anterior.

Din Adresa ZZZ, a rezultat că inculpatul ZZZ nu figurează cu permis de conducere auto, iar din Adresa nr. ZZZ din ZZZ a rezultat că autovehiculul marca ZZZ, serie șasiu ZZZ, având numărul de înmatriculare provizoriu ZZZ, nu figura în evidența informatizată ca fiind înmatriculat.

Inculpatul nu a dorit să dea declarații atunci când a fost audiat în calitate de suspect și inculpat, iar în declarația olografă nu a recunoscut săvârșirea infracțiunilor pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva sa, susținând că în data ZZZ s-a aflat la domiciliu până la ora ZZZ, iar ulterior, până la ora ZZZ, la un bar.

Situația de fapt reținută în rechizitoriul se probează prin intermediul următoarelor **mijloace de probă**: Procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante (filele ZZZ); Procesul-verbal de cercetare la fața locului (filele ZZZ) și planșa foto anexă (filele ZZZ); declarațiile martorilor ZZZ (filele ZZZ), ZZZ (filele ZZZ), ZZZ (ZZZ), ZZZ (filele ZZZ), ZZZ (filele ZZZ), ZZZ (filele ZZZ), ZZZ (fila ZZZ); Adresele ZZZ nr. 43786 și nr. ZZZ din ZZZ; declarațiile inculpatului (filele ZZZ).

Cauza a fost înregistrată pe rolul ZZZ sub nr. ZZZ/ZZZ/ZZZ, la data de ZZZ.

Prin **Încheierea de ședință nr. ZZZ din data de ZZZ**, judecătorul de cameră preliminară, respingând cererile și excepțiile formulate de inculpat, a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecății.

În faza cercetării judecătorești, au fost administrate următoarele mijloace de probă: declarațiile inculpatului ZZZ (filele ZZZ, ZZZ volum ZZZ), depozițiile martorilor ZZZ, ZZZ, ZZZ, ZZZ, ZZZ, ZZZ, ZZZ, ZZZ (filele ZZZ, ZZZ, ZZZ), înscrisuri, inclusiv procese-verbale de redare în formă scrisă a convorbirilor interceptate și înregistrate în dosarul penal nr. ZZZ/ZZZ/ZZZ al Parchetului de pe lângă ZZZ.

Analizând coroborat materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut următoarele:

1. La data de ZZZ, în jurul orei ZZZ, organele de cercetare penală din cadrul Postului de Poliție ZZZ, județul ZZZ, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu, au efectuat semnale regulamentare în vederea opririi în trafic a autoturismului marca ZZZ cu numărul de înmatriculare provizoriu ZZZ, care circula în direcția orașul ZZZ – ZZZ, pe ZZZ, județul ZZZ, aspecte menționate în cuprinsul Procesului-verbal de constatare a infracțiunii flagrante (filele ZZZ dosar urmărire penală).

Același înscris mai relevă împrejurarea că, potrivit verificărilor efectuate de agenții de poliție, numerele de identificare menționate anterior nu mai erau valabile la momentul respectiv, dar și faptul că șoferul autovehiculului a refuzat să oprească la semnalele efectuate, continuându-și deplasarea.

În atare context, s-a procedat la urmărirea acestuia, cu autospeciala ZZZ, iar în capătul străzii ZZZ, stradă înfundată, conducătorul auto, identificat de agenții de poliție în persoana inculpatului ZZZ, din comuna ZZZ, județul ZZZ, a părăsit vehiculul și a fugit în pădurea din apropiere.

În autoturismul identificat anterior se mai afla, în calitate de pasager, martorul ZZZ, care a fost identificat după ce autoturismul a fost oprit; la fața locului s-au prezentat martorii ZZZ și ZZZ, aceștia menționând, potrivit procesului-verbal amintit, că l-au văzut pe inculpatul ZZZ conducând autovehiculul.

Deși inculpatul a negat în mod constant realitatea celor descrise anterior (prin declarațiile atașate la filele ZZZ, ZZZ volum ZZZ dosar instanță), afirmațiile acestuia nu sunt în niciun mod susținute din punct de vedere probatoriu.

Dimpotrivă, procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante se coroborează cu declarațiile martorului ZZZ (filele ZZZ dosar urmărire penală, filele ZZZ volum I instanță), care evidențiază faptul că, la data menționată mai sus, acesta fusese solicitat de martorul ZZZ în vederea construirii unei sobe, context în care acesta a trimis o persoană să-l transporte cu mașina. În cuprinsul declarațiilor inițiale, consemnate la un moment apropiat de data săvârșirii faptelor, martorul a descris autoturismul ca fiind marca ZZZ, de culoare ZZZ, cu numărul ZZZ, arătând că vehiculul era condus de inculpatul ZZZ. Depozițiile aceluiași martor mai relevă aceleași detalii ale situației de fapt, descrise de agenții constatatori în cuprinsul procesului-verbal evocat.

Este real că, în declarația exprimată în fața instanței la data de ZZZ, martorul a indicat faptul că îl vede pentru prima dată pe inculpatul ZZZ, însă aceeași depoziție mai evidențiază faptul că era pentru prima dată când îl vedea pe șoferul autovehiculului ce urma să-l transporte către domiciliul martorului ZZZ și nu poate preciza dacă este vorba despre inculpat.

De asemenea, instanța a mai reținut că martorul a mai declarat faptul că martorul obișnuiește să întâlnească mai multe persoane și nu dă atenție fizionomiei acestora; în plus, declarația a fost dată la o distanță temporală considerabilă de momentul faptelor, spre deosebire de cele anterioare care s-au situat mult mai aproape de același moment. Mai mult decât atât, martorul a mai relatat că nu s-a mai întâlnit de atunci cu respectivul conducător auto și chiar dacă l-ar fi întâlnit, nu l-ar fi recunoscut, indicarea numelui inculpatului în faza de urmărire penală fiind determinată de recunoașterea acestuia din fotografiile prezentate de organele de cercetare penală.

Mijloacele de probă analizate anterior se coroborează, sub aspectul temeiniciei acuzațiilor, și cu declarațiile martorului ZZZ, care a susținut că la data de ZZZ, în jurul orelor ZZZ, în timp ce se afla la locuința numitului ZZZ, a auzit sirena poliției și a ieșit în fața porții, moment în care a observat un autoturism marca ZZZ cu număr de înmatriculare ZZZ, urmărit de poliție (filele ZZZ dosar urmărire penală, filele ZZZ volum ZZZ instanță). Martorul a susținut că în autoturism se aflau două persoane, arătând inițial că era condus de inculpatul ZZZ, din comuna ZZZ, pe care îl cunoaște de multă vreme. Acesta a mai relatat că vehiculul a oprit la un moment dat, iar șoferul a fugit în pădure, unul dintre agenți plecând în căutarea sa, iar celălalt a rămas lângă autovehicul, împreună cu martorul ZZZ, care coborâse.

Instanța de fond a observat că și martorul ZZZ și-a nuanțat declarația în cursul cercetării judecătorești, arătând că nu știe dacă vehiculul era condus de inculpatul ZZZ și că știa numele șoferului de la șeful de post. Acest aspect nu prezintă, în opinia instanței de fond, relevanță în sensul reținerii unui dubiu în favoarea inculpatului, în contextul în care în cuprinsul declarațiilor inițiale martorul a indicat numele conducătorului vehiculului. Chiar dacă acest nume îi fusese transmis de unul dintre agenții constatatori, atare ipoteză reflectă, în concret, materializarea unei reacții prompte, a unei constatări personale a organului de cercetare penală, transmisă martorului, care oricum se coroborează cu alte mijloace de probă, conform analizei ce precedă.

Instanța a mai reținut, contrar susținerii inculpatului, potrivit căreia la data de ZZZ nu știa să conducă (fila ZZZ instanță), că acesta a mai fost văzut de martorul ZZZ, conducând același autovehicul, în zile diferite (fila ZZZ dosar urmărire penală).

Mai mult decât atât, declarațiile martorului ZZZ sunt constante în privința identificării persoanei care conducea vehiculul la data evocată. Astfel, conform depozițiilor înșușite de acest martor (filele ZZZ dosar urmărire penală, filele ZZZ volum ZZZ instanță), la

data de ZZZ, în jurul orelor ZZZ a ieșit la poarta locuinței sale din sat ZZZ, comuna ZZZ, auzind sirena poliției, moment în care a observat un autoturism marca ZZZ cu număr de înmatriculare ZZZ, urmărit de mașina poliției. Martorul a mai arătat că vehiculul era condus de inculpatul ZZZ, care îi fusese coleg la grădiniță și că, în dreapta acestuia se mai afla o persoană. Martorul a descris aceeași situație de fapt reținută anterior, arătând că, după ce vehiculul a fost oprit, împreună cu unul dintre agenți a pornit în căutarea șoferului, martorul ZZZ rămânând cu pasagerul, lângă mașină.

Proba testimonială administrată în cauză a confirmat că inculpatul ZZZ a condus pe drumurile publice de pe raza comunei ZZZ, județul ZZZ, autoturismul menționat, iar conform Adresei nr. ZZZ din data de ZZZ, emise de Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatricularea Vehiculelor ZZZ, inculpatul ZZZ nu figura cu permis de conducere auto la momentul eliberării înscrisului și, implicit, la data comiterii faptei (fila 51 dosar urmărire penală).

De asemenea, potrivit Adresei nr. ZZZ din data de ZZZ, emise de aceeași instituție, autovehiculul marca ZZZ, cu serie șasiu ZZZ, având numărul de înmatriculare provizoriu BC 053207, nu figura în evidența informatizată ca fiind înmatriculat (fila 52 dosar urmărire penală).

În privința faptelor săvârșire la data de ZZZ, ora ZZZ, instanța de fond a apreciat, așadar, că existe probe suficiente de natură a susține veridicitatea acuzațiilor, declarațiile inculpatului neputând fi coroborate, în sensul susținut de acesta, cu niciun alt mijloc de probă. Pe de altă parte, declarațiile acestuia, în privința aspectelor esențiale, sunt nereale.

Astfel, acesta a susținut că nu a fost niciodată nu a fost la prietena sa, ZZZ, conducând vreo mașină (fila ZZZ vol. ZZZ instanță) și că, de fiecare dată s-a deplasat cu un vehicul condus de altcineva.

Or, atare afirmație este contrazisă de martorii ZZZ și ZZZ (care au susținut că l-au văzut pe inculpat conducând același autoturism, în care se mai afla și martorul ZZZ, tatăl prietenei sale), în același sat, înainte de săvârșirea faptelor.

În plus, fiind audiată în faza de urmărire penală, ZZZ (prietena inculpatului la data faptelor) a menționat că, atunci când organele de poliție l-au căutat la locuința sa pe inculpatul ZZZ, aceasta a observat pe stradă, staționat, autoturismul marca ZZZ cu care inculpatul obișnuia să o viziteze (fila ZZZ dosar urmărire penală).

Astfel fiind, probele analizate în paragrafele de mai sus au constituit pentru instanță repere temeinice, suficiente pentru a conchide, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că faptele descrise există, constituie infracțiuni și au fost comise de inculpatul ZZZ cu vinovăția prevăzută de lege, ceea ce atrage răspunderea sa penală.

În drept, instanța de fond a concluzionat că faptele inculpatului ZZZ, care, la data de ZZZ, orele ZZZ, a condus autoturismul marca ZZZ cu numărul provizoriu ZZZ pe drumurile publice de pe raza comunei ZZZ, deși nu poseda permis de conducere, iar autoturismul nu era înmatriculat, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de *punere în circulație sau conducere a unui autovehicul neînmatriculat*, prevăzută de art. 85 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002 și de *conducere a unui vehicul fără a poseda permis de conducere*, prevăzută de art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 33 litera b și art. 37 litera b Cod penal 1968, având în vedere fișa de cazier judiciar a inculpatului (filele ZZZ volum ZZZ).

Starea de recidivă postexecutorie se raportează la pedeapsa de 3 ani închisoare aplicată inculpatului prin Sentința penală nr. ZZZ a Judecătoriei ZZZ, definitivă prin Decizia penală nr. ZZZ a Curții de apel ZZZ, din executarea căreia inculpatul a fost liberat condiționat la data de ZZZ, cu un rest neexecutat de ZZZ închisoare, durata pedepsei anterioare fiind, așadar, împlinită la momentul comiterii faptelor deduse judecății.

2. Relativ la actele materiale (identice celor reținute mai sus) presupus a fi fost săvârșite la data de ZZZ, ora ZZZ, pentru care inculpatul a fost, de asemenea, trimis în judecată, instanța de fond **le-a înlăturat** din conținutul infracțiunilor continuate, urmând a reține doar comiterea faptelor descrise anterior și, deci, eliminarea dispozițiilor privind infracțiunea continuată, astfel:

Potrivit procesului-verbal încheiat la data de ZZZ, în cursul aceleiași nopți, ora ZZZ, organele de poliție din cadrul Postului de Poliție ZZZ, județul ZZZ au surprins din nou în trafic autoturismul menționat, care circula din direcția ZZZ, astfel că au efectuat semnale de oprire.

Conform aceluiași înscris, organele de cercetare penală l-ar fi identificat pe același inculpat ZZZ, ca șofer al autoturismului, care nu a dat curs nici de această dată solicitării, organele de poliție folosind și armamentul din dotare, fără a se reuși însă oprirea autovehiculului, deși a fost urmărit până pe raza comunei ZZZ cu autospeciala de poliție (fila ZZZ dosar urmărire penală).

Potrivit rechizitoriului, aspectele consemnate de organele de cercetare penală la momentul indicat anterior au fost confirmate de martorul ZZZ.

Instanța de fond a reținut că, potrivit declarației înșușite de acest martor la data de ZZZ (fila ZZZ dosar urmărire penală), organele de poliție au încercat, într-adevăr, oprirea în trafic a autoturismului cu nr. de înmatriculare ZZZ, conducătorul acestuia omițând să oprească. Conform aceleiași depoziții, organele de poliție au pornit în urmărire, utilizând și armamentul din dotare.

Totuși, declarația martorului nu relevă împrejurarea că acesta ar fi constatat în mod nemijlocit că șoferul autoturismului identificat era inculpatul ZZZ. În cuprinsul acestei prime declarații martorul a susținut doar că la data de ZZZ a mers împreună cu organele de poliție din cadrul Postului de Poliție Neamț în punctul numit „ZZZ” pe ZZZ, deoarece urma să fie oprit pentru control autoturismul marca ZZZ cu nr ZZZ condus de ZZZ.

Așadar, rezultă că martorul cunoștea datele de identificare ale autoturismului, dar și ale șoferului, aprioric săvârșirii faptei, respectiv omisiunii de a opri la semnalele polițiștilor.

Atare punct de vedere poate fi explicat chiar prin declarația asumată de martor în fața instanței, potrivit căreia acesta cunoștea numele inculpatului de la unul dintre agenții de poliție, neamintindu-și să-l fi văzut pe inculpat la volanul mașinii.

Mai mult decât atât, același martor a susținut în instanță (filele ZZZ vol. ZZZ) faptul că a văzut o persoană în mașină, dar nevăzându-i fața, nu poate preciza dacă era sau nu, inculpatul.

Procesul-verbal aflat la fila 14 dosar urmărire penală rămâne, așadar, singurul reper probatoriu viabil în vedere susținerii acuzației, în privința actelor materiale din data de ZZZ, ora ZZZ, insuficiente, în opinia instanței, pentru validarea rechizitoriului din atare perspectivă, în contextul în care inculpatul nu a recunoscut săvârșirea faptelor.

În plus, dubiul privitor la imputarea actelor materiale săvârșite la data de ZZZ, inculpatului este susținut și de Procesul-verbal redare în formă scrisă a convorbirilor interceptate și înregistrate în dosarul penal nr. ZZZ/ZZZ/ZZZ al Parchetului de pe lângă Judecătoria ZZZ (atașat în copie la filele ZZZ), probe care au fost administrate în dosarul nr. ZZZ/ZZZ/ZZZ, în care același inculpat a fost judecat pentru săvârșirea unor infracțiuni de furt calificat.

Acest proces-verbal relevă faptul că numitul ZZZ poartă două convorbiri telefonice, cu prietena sa ZZZ, în data de ZZZ, orele ZZZ, respectiv ZZZ, imediat după evenimentele descrise mai sus, discuții în cadrul cărora o încunoștințează pe aceasta că a lăsat mașina în alt județ și că s-a tras după el cu pistolul. Or, în aceste condiții, nu se poate reține, dincolo de orice îndoială, că inculpatul ZZZ ar fi fost cel care ar fi condus autovehiculul atunci când

organele de poliție au utilizat armamentul din dotare pentru a-l determina pe conducătorul auto să oprească, iar acest dubiu îi profită, în sensul deja anticipat.

La individualizarea pedepselor ce au fost aplicate inculpatului ZZZ pentru săvârșirea infracțiunilor comise la data de ZZZ, ora ZZZ, instanța a ținut seama de scopul pedepsei conform art. 52 Cod penal din 1968 și de criteriile generale de individualizare enumerate de art. 72 Cod penal din 1968, reținând, în acest sens, gradul de pericol social al faptelor săvârșite, circumstanțele personale ale inculpatului, precum și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală a acestuia.

În concret, instanța a apreciat că infracțiunile descrise prezintă un grad ridicat de pericol social, prin raportare la împrejurările concrete în care au fost comise, respectiv în timpul zilei (aspect ce denotă curajul inculpatului, în contextul în care traficul este mai intens, iar posibilitățile depistării sunt mai ridicate), prin refuzul de a opri la semnalele regulamentare ale organelor de poliție, sfidând autoritatea de care se bucură acestea.

De asemenea, sub aspectul circumstanțelor personale ale inculpatului, instanța a observat că, potrivit certificatului de cazier judiciar acesta are multiple antecedente penale, fiind recidivist, aspecte față de care instanța a apreciat că pedeapsa închisorii corespunde rigorilor de îndeplinire a funcțiilor educativă, preventivă și sancționatoare.

În plus, instanța a apreciat relevantă, sub aspectul individualizării sancțiunilor, și atitudinea procesuală a inculpatului, care a negat în mod constant săvârșirea faptelor, prezentând ipoteze nereale ale trimeriei sale în judecată, de natură a-l favoriza.

În aplicarea art. 5 din Noul Cod penal și a Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, instanța de fond a apreciat că legea penală mai favorabilă în cazul inculpatului este legea veche, respectiv Codul penal din 1968 și, implicit, O.U.G. nr. 195/2002 (forma în vigoare la data săvârșirii faptelor). Opțiunea instanței s-a bazat pe constatarea că limitele speciale ale pedepselor aplicabile infracțiunilor reținute nu au suferit modificări de substanță odată cu intrarea în vigoare a Noului Cod penal, însă regimul sancționator al concursului de infracțiuni și al recidivei postexecutorii sunt mai blânde în cazul Codul penal din 1968 (sporul de pedeapsă fiind facultativ).

Raportat la circumstanțele reținute în cele ce precedă, instanța a apreciat că pedepsele principale au fost stabilite, fiecare, în quantum suficient pentru atingerea scopului și îndeplinirea funcțiilor de constrângere, de reeducare și de exemplaritate.

În ce privește pedepsele accesorii, instanța apreciază că se justifică aplicarea acestora în speță, deoarece natura faptelor săvârșite și ansamblul circumstanțelor reținute duc la concluzia existenței unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală, respectiv dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat – activități ce presupun responsabilitatea civică, încrederea publică sau exercițiul autorității.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel inculpatul ZZZ.

Prin motivele de apel, inculpatul ZZZa criticat sentința atacată pentru motive de nelegalitate și netemeinicie.

Cu privire la motivele de nelegalitate, acesta a precizat că, deși a fost trimis în judecată pentru două infracțiuni continuate la regimul circulației pe drumurile publice, respectiv *punerea în circulație sau conducere a unui autovehicul neînmatriculat*, prevăzută de art. 85 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 alin 2 Cod penal 1968, și *conducerea unui vehicul fără a poseda permis de conducere*, prevăzută de art. 86 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, cu aplicarea art. 41 alin. 2 Cod penal 1968, toate cu aplicarea art. 33 litera b și art. 37 litera b Cod penal 1968, fiecare cu 2 (două) acte materiale din datele de ZZZ și ZZZ, prin dispozitivul sentinței penale atacate instanța l-a condamnat **doar pentru actele materiale din cuprinsul fiecărei infracțiuni din data de ZZZ**. Inculpatul critică faptul că pentru actele

materiale din cuprinsul fiecărei infracțiuni din data de ZZZ instanța **nu a rezolvat acțiunea penală prin condamnarea, achitarea ori încetarea procesului penal**. Acesta mai arată că, deși era obligată, instanța nu a pus în discuție nici schimbarea încadrării juridice dată actelor materiale prin actul de sesizare a instanței, având în vedere că aceasta l-a condamnat cu încadrarea juridică stabilită prin rechizitoriu.

Pentru aceste motive de nelegalitate, inculpatul solicită să se constate că în cauză se impune aplicarea dispozițiilor prevăzute la art.421 alin.2 lit.b Cod procedură penală, referitoare la desființarea cu trimitere spre rejudecare a cauzei, **întrucât instanța de fond nu s-a pronunțat conform dispozițiilor art.345 Cod procedură penală din 1968** asupra faptelor din ZZZ, ce au fost reținute în sarcina sa prin actul de sesizare a instanței.

Cu privire la netemeinicia hotărârii atacate, acesta susține că este nevinovat pentru infracțiunile pentru care a fost condamnat, precizând că nu îi aparțin declarațiile de suspect și de inculpat din cursul urmăririi penale, că a solicitat o expertiză grafoscopică cu privire la semnăturile ce i-au fost atribuite. Referitor la martorii ZZZ, ZZZ și ZZZ, inculpatul apreciază că instanța de fond în mod netemeinic și nelegal a considerat că declarațiile acestora se coroborează cu alte mijloace de probă.

Astfel, referitor la martorul ZZZ, arată că acesta declară că l-a recunoscut după mai bine de 30 de ani și că ar fi fost coleg cu el la grădiniță. Precizează că acest aspect nu este posibil întrucât inculpatul nu a urmat cursurile unei grădinițe, și a fost înscris la școală fără această formă de învățământ.

În concluzie, apreciază că martorii amintiți nu pot fi considerați a fi dat declarații conforme cu realitate, motiv pentru care solicită achitarea sa pentru infracțiunile pentru care a fost condamnat.

Analizând actele și lucrările dosarului, cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept, Curtea de Apel ZZZ reține următoarele:

La termenul de judecată din data de ZZZ, după repunerea cauzei pe rol după termenul la care au avut loc dezbaterile asupra apelurilor din cauză din data de ZZZ, Curtea de Apel ZZZ a pus în discuția reprezentantului Ministerului Public și a inculpatului prezent la ședința de judecată, problema sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art.475 Cod procedură penală cu următoarea problemă de drept:

„Dacă în interpretarea art.421 punctul 2 lit.b teza a II - a Cod procedură penală, noțiunea de **faptă**, din sintagma „(...)instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”, include în sfera sa de conținut și înțelesul unui **act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate**, astfel cum este acesta definit la art.35 alin.1 Cod penal, respectiv „acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni?”

Realizând examenul de admisibilitate a sesizării conform dispozițiilor art.475 Cod procedură penală, Curtea de Apel Bacău apreciază că acestea sunt întrunite.

Astfel, potrivit textului amintit, *dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

Altfel și mai simplu spus, pentru admisibilitatea sesizării pentru dezlegarea unei probleme de drept depinde de întrunirea cumulativă a 3 (trei) condiții expuse de legiuitor:

a) instanța care sesizează să fie un complet de judecată din cadrul ICCJ, unei curți de apel sau unui tribunal investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

Curtea consideră că această condiție este îndeplinită, cauza aflându-se în stadiul soluționării apelului, deci în **ultimă instanță**, fiind sesizată de o curte de apel.

b) caracterul de noutate al chestiunii de drept;

La rândul său această condiție este satisfăcută, întrucât ICCJ nu a mai statuat asupra acesteia printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unei sesizări similare sau al unui recurs în interesul legii aflat în curs de soluționare;

c) relevanța chestiunii de drept;

Instanța investită cu soluționarea apelului apreciază că, pentru soluționarea căii de atac declarate, cu atât mai mult cu cât inculpatul a invocat în mod expres această critică de nelegalitate, este necesară lămurirea acestei chestiuni de drept.

Astfel, soluționarea pe fond a apelului inculpatului depinde de interpretarea în interpretarea noțiunii de **faptă** din cuprinsul art.421 punctul 2 lit.b teza a II - a Cod procedură penală, din sintagma „(...)instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”.

Dacă se ajunge la concluzia că această noțiune de **faptă** include în sfera sa de conținut și înțelesul unui **act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate**, astfel cum este acesta definit la art.35 alin.1 Cod penal, respectiv „*acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni*”, atunci în situația în care urmare a analizei efectuate de instanța de control judiciar s-ar concluziona că instanța de fond nu a soluționat latura penală sub aspectul tuturor actelor materiale cu care a fost sesizată, nepronunțând una dintre soluțiile prevăzute de art.396 alin.1 – 6 Cod procedură penală, ar fi posibilă soluția de desființare a cauzei, parțială sau totală, cu trimitere spre rejudecare la instanța a cărei hotărâre a fost desființată, conform art. art.421 punctul 2 lit.b teza a II - a Cod procedură penală.

În situația în care se ajunge la interpretare diferită a noțiunii de „**faptă**”, alta decât cea arătată mai sus, soluția de desființare cu trimitere spre rejudecare ca urmare a admiterii apelului declarat de inculpat nu ar mai fi posibilă, chiar dacă s-ar ajunge la concluzia că instanța de fond nu s-a pronunțat asupra unui act material dedus judecății dintr-o infracțiune continuată.

În orice situație, asupra unei **fapte**, indiferent de înțelesul ei, instanța de judecată **trebuie** să se pronunțe prin **dispozitivul** sentinței penale, după cum rezultă din prevederile art.396 alin.1 Cod procedură penală, coroborat cu art.391 alin.1, art.392 și art.404 Cod procedură penală.

Fără a insista asupra acestui aspect întrucât nu suscită controverse nici în practica judiciară și nici în doctrină, și de altfel nu constituie chestiunea de drept ce trebuie interpretată, asupra unei **acuzatii în materie penală în sens larg**, instanța de judecată, odată ce a fost sesizată prin rechizitoriu, trebuie să se pronunțe **doar și numai** prin dispozitivul sentinței penale, care având același conținut cu minuta, constituie practic rezultatul deliberării.

Soluționarea unei acțiuni penale nu se poate face prin considerentele unei hotărâri, acestea conținând doar motivele și raționamentul instanței pe care se sprijină minuta.

Problema de drept nu este cea privind soluția pe care trebuie să o pronunțe instanța de control judiciar dacă ajunge la concluzia că instanța de fond nu se pronunță asupra unei **fapte**, legiuitorul fiind explicit și clar în această privință, ci dacă prin noțiunea de **faptă** se înțelege și un act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate în sensul art.35 alin.1 Cod penal.

Referitor la punctele de vedere ale apelantului inculpat și ale reprezentantului Ministerului Public, acestea au fost expuse pe larg în încheierea de amânare a pronunțării ce face parte din prezenta încheiere de sesizare a Înaltei Curți.

Atât apelantul - inculpat, dar și Ministerul Public au opinat, în esență, faptul că prin noțiunea de **faptă** expusă de art.421 pct.2 lit.b teza a II – a Cod procedură penală se înțelege și un act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate.

Punctul de vedere al completului de judecată din cadrul Curții de Apel Bacău este că noțiunea de **faptă**, din sintagma „(...)instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”, **include** în sfera sa de conținut și înțelesul unui **act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate**, astfel cum este acesta definit la art.35 alin.1 Cod penal, respectiv „acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Astfel, potrivit art.15 alin.1 Cod penal, infracțiunea este **fapta** prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.

Cu toate că noțiunea de **faptă** nu a fost definită de legiuitor, în doctrina de specialitate aceasta a fost explicată ca fiind „o faptă a omului, un act de conduită exterioară a acestuia, având o existență materială obiectivă. (...) **Fapta poate consta într-o acțiune sau o inacțiune.**”¹ De altfel, în alte tratate de drept penal material, cu toate că nu se prezintă o definiție expresă a noțiunii de **faptă**, prin referire la autorii din perioada antebelică, se arată că însăși infracțiunea se definea ca „acțiunea sau inacțiunea care fiind doloasă ori culpoasă, legiuitorul a sancționat-o penalicește”².

Altfel și mai simplu spus, prin **faptă** prevăzută de legea penală doctrina penal materială, dar și jurisprudența aproape unanimă, înțeleg o **acțiune sau inacțiune a omului**.

Or, această noțiune de **acțiune sau inacțiune**, care constituie însăși definiția **faptei**, se regăsește în cuprinsul art.35 alin.1 Cod penal referitor la definiția infracțiunii continuate: „Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv (textul subliniat declarat neconstituțional), **acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni**”.

Din cele arătate mai sus, rezultă că prin acțiune sau inacțiune prevăzută de legea penală trebuie înțeleasă noțiunea echivalentă de **faptă** prevăzută de legea penală.

În altă ordine de idei, legiuitorul nu a folosit la art.421 pct.2 lit.b teza a II – a Cod procedură penală noțiunea de (...)instanța nu s-a pronunțat asupra unei **infracțiuni** reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...) ci „(...)instanța nu s-a pronunțat asupra unei **fapte** reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”

Distincția realizată de legiuitor între **infracțiune** și **faptă** nu este întâmplătoare în cazul art.421 pct.2 lit.b Cod procedură penală, ci are legătură cu noțiunea de **acuzatie în materie penală**.

Astfel, o infracțiune, mai ales în cazul unității legale de infracțiuni, poate să cuprindă, prin voința legiuitorului, **mai mult de o faptă prevăzută de legea penală**, înțeleasă prin **acțiune sau inacțiune a omului prevăzută de legea penală**.

Altfel spus, **infracțiunea** include în sfera sa de conținut noțiunea de **faptă**, o infracțiune fiind posibil să conțină una sau mai multe fapte, în funcție de felul unității de infracțiuni, naturală sau legală.

Fiecare dintre acțiunile sau inacțiunile prevăzute de legea penală, în sensul de **fapte**, constituie însă o **acuzatie** în materie penală distinctă, ce reprezintă obiectul judecății și pentru care instanța trebuie să **pronunțe, eventual după o schimbare de încadrare juridică, prin**

¹ Costică Bulai, Bogdan N. Bulai. Manual de drept penal. Partea generală. Editura Universul Juridic, București, 2007, p.151;

² Ioan Tanoviceanu, Curs de drept penal, vol I, Atelierele grafice SOCEC & Co. Societate Anonimă, București, 1912, p.164, în Constantin Mitrache, Cristian Mitrache, Drept penal român. Partea generală, Editura Universul Juridic, București, 2014, p.130;

scindarea unității legale, în mod expres o soluție prin actul de judecată a cărui finalitate o reprezintă hotărârea judecătorească.

Dacă se ajunge la o interpretare diferită, că legiuitorul nu a inclus în noțiunea de **faptă** și o acțiune sau inacțiune (în sensul de act material) din cuprinsul unei infracțiuni continuate, atunci consecințele ar putea fi contrare unei logici juridice comune.

Astfel, aceeași noțiune de **acțiune sau inacțiune** în sensul de **faptă prevăzută de legea penală** este folosită de legiuitor și la art.35 alin.2 Cod penal, pentru a defini cealaltă formă de unitate legală de infracțiuni, respectiv infracțiunea complexă.

În această situație, dacă instanța de fond nu ar mai fi obligată să se pronunțe asupra tuturor actelor materiale din cuprinsul unei infracțiuni continuate prin dispozitivul sentinței, sub sancțiunea unei desființări în calea de atac a apelului cu trimitere spre rejudecare la instanța investită inițial, ca urmare a interpretării diferite a noțiunii de **faptă**, atunci această concluzie ar putea fi valabilă și pentru acțiunile sau inacțiunile din cuprinsul unei infracțiuni complexe.

Instanța de fond ar putea, din eroare sau dintr-o practică eronată consolidată, să se pronunțe prin dispozitiv doar asupra **acțiunii sau inacțiunii** din cuprinsul infracțiunii complexe pe care ar reține-o în sarcina inculpatului, urmând ca cealaltă acțiune sau inacțiune sau, după caz, celelalte acțiuni sau inacțiuni din cadrul infracțiunii complexe, să fie **înlăturate prin considerente**, în mod identic ca în cazul practicii judiciare greșite din situația infracțiunilor continuate.

Această modalitate de interpretare ar conduce, în cele din urmă, la pronunțarea unei soluții asupra unei **acuzatii în materie penală** direct în calea de atac a apelului, nefiind posibilă desființarea cu trimitere spre rejudecare la instanța de fond dacă în noțiunea de **faptă** nu se include și **acțiunea sau inacțiunea** în sensul art.35 alin.1 sau alin.2 Cod penal, privând inculpatul de judecata în dublu grad de jurisdicție, obligatorie conform art.2 paragraful 1 din Protocolul adițional nr.7 la Convenția europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Totodată, având în vedere faptul că **termenul de declarare a apelului** începe să fie calculat de la comunicarea copiei minutei, conform art.410 alin.1 Cod procedură penală, din moment ce în minută, care va constitui viitorul dispozitiv al sentinței, instanța de fond nu se pronunță asupra unei acțiuni sau inacțiuni, aceasta nici măcar nu ar putea fi atacată sub acest aspect, decât dacă infracțiunea continuată era compusă din doar 2 acte materiale, situație în care reținerea în dispozitiv a unui singur act material ar conduce la înlăturarea obligatorie a art.35 alin.1 Cod penal.

Doar în această situație particulară, a infracțiunii continuate compuse din doar 2 acte materiale, Ministerul Public, inculpatul, persoana vătămată sau alte părți ar putea să considere că instanța a pronunțat o altă soluție decât reținerea unei fapte în sarcina inculpatului, pentru a o putea ataca cu calea de atac a apelului.

În cazurile în care însă infracțiunea continuată ar fi compusă din 3 sau mai multe acte materiale, **soluția de nereținere a acestora în sarcina inculpatului consemnată în considerente** nu ar putea fi atacată cu apel decât după motivarea în hotărârii, ce se realizează în cele mai multe situații după comunicarea copiei minutei, când termenul de apel deja a expirat.

Față de cele arătate Curtea, în temeiul art.475 Cod procedură penală, din oficiu, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art.421 punctul 2 lit.b teza a II - a Cod procedură penală, noțiunea de **faptă**, din sintagma „(...) instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în

*sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”, include în sfera sa de conținut și înțelesul unui **act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate**, astfel cum este acesta definit la art.35 alin.1 Cod penal, respectiv „acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni”?*

În baza art.476 alin.2 Cod procedură penală va suspenda judecarea cauzei prezente până la pronunțarea de Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept indicate mai sus.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art.475 Cod procedură penală, din oficiu, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă în interpretarea art.421 punctul 2 lit.b teza a II - a Cod procedură penală, noțiunea de **faptă**, din sintagma „(...)instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare (...)”, include în sfera sa de conținut și înțelesul unui **act material din cuprinsul unei infracțiuni continuate**, astfel cum este acesta definit la art.35 alin.1 Cod penal, respectiv „acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni”?

În baza art.476 alin.2 Cod procedură penală suspendă judecarea cauzei prezente până la pronunțarea de Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept indicate mai sus.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, ZZZ

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

PENTRU GREFIER,

plecată din instanță

SEMNEAZĂ

GREFIER ȘEF

SECȚIE PENALĂ

Red. înch./Jud.

Tehnored./

5 ex.